

НАРОДНА СКУПШТИНА

Краља Милана бр. 14
11000 Београд

Доставља се препорученом поштом с повратницом:

Господин Председник Томислав НИКОЛИЋ

Андрићев венац бр. 1
11000 Београд

ВЛАДА

Господин председник Владе и министар унутрашњих послова Ивица ДАЧИЋ
Немањина бр. 11
11000 Београд

Доставља се преко интернета (<http://www.istina-pravda-mir.info> под „ИЗБОРИ 2013“)

Средства јавног обавештавања и јавност

Предмет: **ДРЖАВНИ УДАР: РАЗРЕШЕЊА ПРЕДСЕДНИКА НИКОЛИЋА И ВЛАДЕ; ОПШТИ ИЗБОРИ**

САДРЖАЈ ТЕКСТА

ЗАХТЕВ НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ	Страна 3
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ	Стране 3-23
I. ПОДСЕЋАЊЕ	Стране 3-8
1. Стари Срби и Словени	Стране 3-5
2. Католичанство и Германи: покрштавање, истребљивање, прогањање Срба	Страна 5
3. СР Немачка: растурање СФРЈ	Стране 6-7
4. Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Излаже се да се не би поновило	Стране 7-8
5. Срби: отпор тероризму и воспостављању нацизма	Страна 8

II. ДЕЛОВАЊЕ ШИПТАРСКОГ РЕЖИМА У ПРИШТИНИ, КФОРА И ЕУЛЕКСА	Стране 8-12
1. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала	Стране 8-10
2. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије	Стране 10-12
III. НЕУСТАВНОСТ РЕЗОЛУЦИЈЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ	Стране 12-19
1. Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције Народне скупштине	Стране 12-14
2. Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције. Обавеза Републике Србије	Стране 14-17
3. Неуставност осталих делова Резолуције	Стране 17-19
4. Суштина Резолуције	Страна 19
5. Неважност Резолуције у целини	Страна 19
IV. НЕПОШТОВАЊЕ УСТАВА, ДЕМОКРАТИЈЕ, СЛОБОДЕ И СУВЕРЕНОСТИ ДРЖАВЉАНА	Страна 20
V. ЗАКЉУЧАК: ДРЖАВНИ УДАР, РАЗРЕШЕЊА И ИЗБОРИ	Стране 20-23
1. Државни удар	Стране 20-21
2. Суверено државно иступање Републике Србије	Стран 21-22
3. Државно суочавање с постојећом окупацијом и утврђивање основног државног циља	Стране 22-23

ЗАХТЕВ НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

Његова Екселенција председник Републике господин Томислав НИКОЛИЋ и садашња Влада, а под њиховим утицајем и вођством и ви, народни посланици у већини, непрекидно кршите Устав и Резолуцију УН 1244, делујете супротно трајним интересима Републике Србије, вековним опредељењима Србског народа, јединству, суверенитету и територијалној целовитости Републике Србије, и то упркос вишеструким јавним молбама, указивањима, добронамерним упозорењима да то не чините. Тиме наносите далекосежне суштинске штете Републици Србији, Србском народу и његовим пријатељима.

Његова Екселенција председник Републике господин Томислав НИКОЛИЋ и садашња Влада, а под њиховим утицајем и вођством и ви, народни посланици у већини, сте извршили државни удар.

Разрешења председника НИКОЛИЋА, свих чланова Владе и општи, поштени, равноправни избори су једино уставно исправно, те и најбоље, решење.

На основу Устава и ради његовог поштовања (Преамбула, Чланови 1 – 3, 6, 8, 13, 16, 18, 19, 21, 23, 25- 27, 40, 43, 46, 50 - 56, 97 - 99, 107, 111, 112, 114, 118, 122 – 124, 194 и 203), подноси се следећи Захтев Народној скупштини:

Ми, потписници и потписнице тражимо, ради очувања суверенитета и целовитости Р. Србије, ради слободе и напретка народа у миру, да Народна скупштина, без одлагања, у складу с Уставом, разреши државних положаја и функција председника Републике Томислава НИКОЛИЋА и све чланове ВЛАДЕ, и да распише, а да њен орган Републичка изборна комисија спроведе поштено, по Уставу, опште, равноправне и слободне изборе на целој територији Републике Србије.

Оригинални списак имена потписника и потписница овог Захтева, с личним подацима и својеручним потписима, је у Додатку који се доставља Народној скупштини.

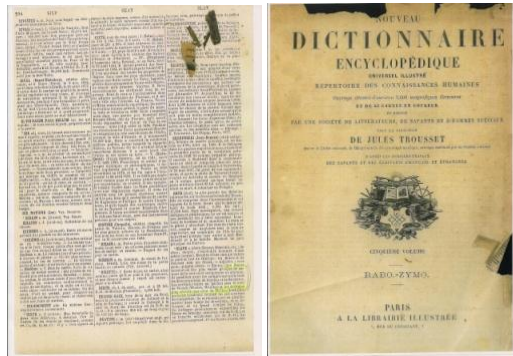
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. ПОДСЕЋАЊЕ

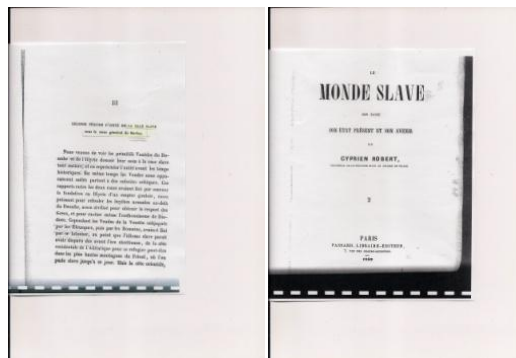
1. Стари Срби и Словени

Србски законик и морални кодекс из 600 година пре Нове ере – „СРБИЦА“ је изложен у правој величини на: <http://www.istina-pravda-mir.info> под „СРБИМА ОД ПРЕДАКА“. Он показује високу организованост и моралност тадашњих Срба. Детаљније о старим Србима може да се види и у књизи Момира Јовића „СРБИ ПРЕ СРБА“ на <http://www.istina-pravda-mir.info> под „СРБИ СУ БИЛИ ПРЕЦИ СЛОВЕНА“. Ту су изложена у правој величини и следећа документа:

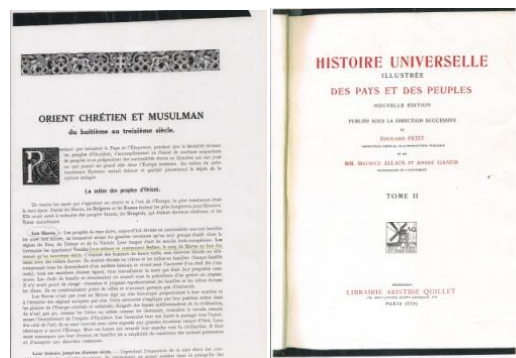
„Словени образују једну од највећих националних група индо-европске или аријевске расе. Изгледа да су били познати под именима Скити или Сарманти. Латински писци су о њима говорили под именима Венеди (Винди, Венди) и каснији писци под именом Срби.“
Nouveau dictionnaire encyclopédique, Paris, p. 294:

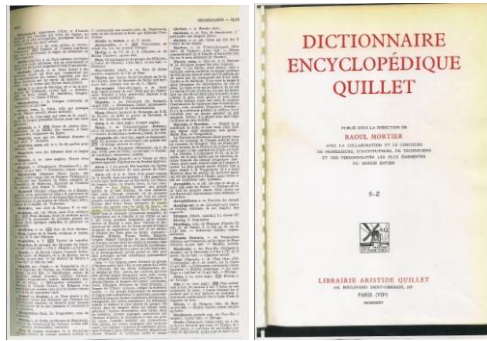
„ДРУГИ ПЕРИОД ЦЕЛИНЕ СЛОВЕНСКЕ РАСЕ под општим именом Срби Управо смо видели да су прастари Венди с Дунава и из Илирије дали своје име целој словенској раси, и да су представљали целину пре преисторијског времена“
Cyprien Robert, *Le MONDE SLAVE*, Paris, III, 1852 :

„Словени. – Народи словенске расе, данас подељени у нације често непријатељске једне према другима, чинили су пре великих инвазија јединствену групу насељену у области Дона, Дњепра и Висле. Њихов језик је био индо-европског порекла. Германи су их називали Венди; они сами су себе називали Срби; име Словени им је дато тек у деветом веку.“
HISTOIRE UNIVERSELLE illustrée DES PAYS ET DES PEUPLES, Tome II, Paris, 1932 :

« Етн. Словени су чинили велику фамилију аријевске расе. Били су по целој источној Европи, где су настајивали већи простор него сви остали европски народи заједно. Њихово постојање у Европи датира од најстаријег времена; били су познати од старих народа под именима Спори, или Срби, и Венди или Венеди.“
DICTIONNAIRE ENCYCLOPÉDIQUE QUILLET, Paris ; p. 4423, 1935:

Неоспорно је да су Срби прастари европски народ.

2. Католичанство и Германи: покрштавање, истребљивање, прогањање Срба

Ко су данашњи потомци Северних Срба?

Данашњи потомци:

- Белих Срба су (углавном*) покатоличени Срби - Белоруси,
 - Полабских Срба су (углавном*) покатоличени Срби – Пољаци,
 - Балтичких Срба су Лужички Срби,
 - Источних Срба су (углавном*) православни Руси и Украјинци,
 - Балканских Срба су (углавном*) покатоличени Срби – Словенци и Хрвати, (углавном*) православни Бугари, Македонци, Срби и Црногорци, и исламизовани Срби – југословенски Муслимани (данас названи Бошњаци).
- * Овде стоји „углавном“ јер међу њима има атеиста.

Од данашњих потомака прастарих Срба једино су Лужички Срби, и ми, балкански, Срби сачували и задржали име СРБИ.

Католичка црква и Германи вековима покрштавају, истребљују, прогањају Србе. Данас су Лужички Срби у својој постојбини сведени на свега 100 000 (сто хиљада). Није ли над њима извршен геноцид?

Од скоро два милиона Срба у данашњој Словенији и Хрватској пре 2. Светског рата, данас их тамо има под именом Срба свега око 250 000 (двеста педесет хиљада). Геноцид нацистичке НДХ над Србима 1941. – 1945. се наставио прогоном Срба под „ОЛУЈОМ“.

За доказ германског тврђења да до петог века није било Срба на Балкану се узима сеоба неких србских племена преко Карпата у данашњу Србију између петог и осмог века. Та сеоба не може да буде доказ да до тада друга србска племена нису живела на овим просторима Балкана. Када би та сеоба била доказ онда би по тој логици апсурдно следило да Срба није било у Србији до „ОЛУЈЕ“ 1996. године. Под ударом „ОЛУЈЕ“ Срби су масовно бежали и иселили се из Хрватске у Републику Српску и у Србију. Нису бежали у друге земље. Зашто? Зато што су бежали и селили се код својих сународника. Бежали су код Срба. Зато и сеоба србских племена преко Карпата између петог и осмог века може пре да служи као доказ да су се они досељавали код својих сународника Срба који су и до тада, пре петог века, живели на Балкану, а не као доказ да до тада није било Срба на Балкану.

Шиптарско протеривање преко 150 000 Србских породица с Косова и Метохије у оквиру такође нацистичке Велике Албаније 1941. – 1945. је подржано законском забраном Брозове власти да се Срби врате на своја имања, у своје домове, и настављено је обновљеним нацистичким шиптарским прогоном Срба после НАТО бомбардовања Србије 1999. до данас.

3. СР Немачка: растурање СФРЈ

Немци су успели да убеди власти САД да је Хитлер задобио подршку скоро целог Немачког народа јер се супроставио доласку комуниста на власт. То су узели као доказ свог потпуног и трајног антикомунистичког опредељења (што је било неопходно да докажу јер су творци комунистичке идеологије, Карл Маркс и Фридрих Енгелс, били немачки филозофи). Прогласили су се као основни бастион ширењу комунизма у Европи и као основна антикомунистичка снага у континенталној Европи. На тој основи је Западна Немачка добијала помоћ САД за обнову. Немачка је себи доделила улогу државе вође против комунизма у Европи.

СФРЈ је била званично комунистичка држава. Једина политичка странка која је њоме владала је била Комунистичка партија Југославије / Савез комуниста Југославије. Под тим изговором, с прокламованим циљем уништавања комунизма, Немачка се ангажовала на растурању најпре антинацистичке и антифашистичке мирољубиве СФР Југославије, па потом на уништавању СР Југославије све до садашњег настојања за распарчавање и нестајање Р. Србије, упркос томе што ни СР Југославија / ДЗ СЦГ ни Р. Србија нису комунистичке државе.

Није Хитлер бомбардовао Србију 6. априла 1941. г. зато што је она комунистичка, јер она није била комунистичка већ монархистичка. Нити је Србија сада опредељена за комунизам. Ово показује и доказује да су други разлози, мотиви и циљеви немачког острашћеног деловања против Србије и целог Србског народа. Оно траје вековима.

СР Немачка успева, за сада, да се пониште резултати оба светска рата на територији Југославије те и Србије. Њен успех у томе је посебно велики јер је за то придобила власти савезничких народа – САД, Велике Британије и Француске.

Да би то постигла, прво међународно ангажовање Немачке после уједињења Западне и Источне Немачке у СР Немачку је било противуставно растурање антинацистичке мирољубиве СФР Југославије.

Југославију нису створиле републике. Оне су створене у Југославији. Југославију су створили југословенски народи. По општем правилу да може да растура нешто само онај који је то створио, следи да су само југословенски народи, а не југословенске републике, могли да се самоопредељују и отцепљују од Југославије.

Када један акт, документ, почиње позивањем на одређене ставове, на одређена опредељења, на одређена начела, онда се цео тај акт, документ, заснива на тим ставовима, опредељењима односно начелима, и све у њему мора да је у складу с њима, а ако нешто није у складу с њима онда је неважеће. Такав документ је на пример Устав СФР Југославије из 1974. године. Почетак његове прве реченице гласи:

Народи Југославије, полазећи од права сваког народа на самоопредељење, укључујући и право на отцепљење, на основу своје слободно изражене воље“...ујединили су се у савезну републику слободних нација и националности ... и основали „Социјалистички Федеративну Републику Југославију“

УСТАВ СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ: УВОДНИ ДЕО. ОСНОВНА НАЧЕЛА. I. Објављен је у Службеном листу СФРЈ, (бр. 9) 21. фебруара, 1974. године.

Цео Устав СФРЈ се заснивао, а тиме и сама држава СФРЈ се заснивала, на праву југословенских народа на самоопредељење и на њиховом праву на отцепљење. Нигде Устав није дао та права републикама (а ни аутономним покрајинама). Није ни могао да им их додели зато што нису републике створиле Југославије већ су је створили југословенски народи и зато што се Устав заснивао на та два права народа. Аналогно пише и у ОСНОВНИМ НАЧЕЛИМА Устава СР Хрватске из 1974. године. Такође и у Уставу СР Босне и Херцеговине. По њима је Србски народ био један од конститутивних народа у тим републикама.

У свом Члану 3 Устав утврђује да су Републике социјалистичке државе засноване на суверенитету народа и снази самоуправљања радничке класе и радног народа. Оне су имале самосталност у својим унутрашњим пословима као што свака држава САД има у оквиру САД. Ништа више.

СР Немачка је форсирала убрзано распарчавање СФРЈ противустваним отцепљивањем република почињући с отцепљивањем Словеније и Хрватске. За то су имали присталице у словеначким и хрватским руководећим члановима некадашњег Савеза комуниста Југославије. Министар спољњих послова СР Немачке Ханс Дитрих Геншер је успео да приволи министре других западноевропских држава и САД да прихвате и подрже противуствано отцепљење најпре Словеније и Хрватске, потом Босне и Херцеговине и Македоније, потпуно омаловажавајући резултате на уставу заснованих референдума Србског народа у Хрватској и Босни и Херцеговини.

4. Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Излаже се да се не би поновило

Права Србског народа су погажена, ниподаштавана, противустваним давањем права на отцепљење републикама (детаљније на: <http://youtu.be/vRa2O3c5TFA>).

Према Уставу СФРЈ 1974 територија СФРЈ је целовито јединство и не може да се мења без сагласности свих република и покрајина (Члан 5 Устава СФРЈ). Сваки држављанин је био обавезан да поштује Устав и закон (Члан 197 Устава). Дужност свих народа, националних мањина и држављана је била одбрана независности, суверенитета, територијалне целине и друштвеног уређења СФРЈ (Члан 237 Устава СФРЈ). Дужност оружаних снага СФРЈ је била одбрана независности, суверенитета, територијалне целине и друштвеног уређења СФРЈ. Оружане снаге СФРЈ је чинила ЈНА заједно са територијалном одбраном (Члан 240 Устава СФРЈ).

Територијална одбрана Словеније је започела 1991. год. оружану борбу против ЈНА. То је било насилничко оружане деловање супротно Уставу, којим је започет грађански рат у СФРЈ, рушење и уништавање СФРЈ противустваним средствима и методама. Територијална одбрана Словеније је убила 52 млада ненаоружана војника ЈНА. Тако су побијени невини србски младићи који су били на редовном одслужењу војног рока у ЈНА у Словенији.

Мандат делегата у Савезној скупштини је био 4 године. Председник Скупштине је био обавезан да 1990. год. распише изборе за нове делегате не касније од 15 дана пре истека њиховог мандата (Члан 307 Устава СФРЈ). Он није извршио своју дужност. Избори нису одржани јер нису ни били расписани. Изиграо је Устав.

Устав СФРЈ је утврђивао постојање Председника СФРЈ. То није било везано за Јосипа Броза. (Члан 334 Устава СФРЈ). Њему јесте било уставно омогућено да по његовој вољи може да буде доживотни Председник СФРЈ (Члан 333 Устава СФРЈ). Био је. Савезна скупштина у пуном саставу је била обавезна да изабере Председника СФРЈ (и после смрти Јосипа Броза) (Члан 334 Устава СФРЈ). То није испоштовано. Председник СФРЈ је представљао СФРЈ у земљи и иностранству, био је Председник Председништва СФРЈ, био је врховни командант Оружаних снага СФРЈ и председавајући Савету националне безбедности. (Члан 335 Устава СФРЈ).

Уместо да је извршен уставни избор председника СФРЈ после смрти Јосипа Броза, Председништво СФРЈ је противуставно узурпирало обавезе, дужности и права Председника СФРЈ. Највиши државни органи СФРЈ су немилосрдно деловали супротно Уставу СФРЈ. Последице су лажи о људима, лажи о народима претворене у здружену пропаганду против Србског народа и Србије јачу од Гебелсове нацистичке пропаганде. Трагедија за многе људе у Југославији.

Последице су катастрофалне по Србски народ и Србију. Последице непоштовања Устава од стране врховних државних органа СФРЈ сви носимо и појединачно и у целини, као Србски народ и као држава Р. Србија. Поука треба да буде да врховни државни органи морају да поштују Устав јер је то њихова двострука обавеза, и као држављана Р. Србије и као њених врховних државних руководиолаца, који су се на то и јавно заклели.

По критеријуму: *однос према Уставу*, држављани се деле на оне који поштују Устав и на оне који га не поштују. У овој другој групи се разликују они који га на ненасилни начин обезвређују, (као што су то учинили народни посланик на седници Народне скупштине Р. Србије 12. јануара о. г., и председник Владе изјављујући после те седнице да је спреман да разговара о пријему „Косова“ у УН, изјављујући да је лажно у Устав Р. Србије унето да је Косово и Метохија део Р. Србије), и на оне који га оружаним средствима уништавају, (на пример терористи и окупатори који оружаним средствима настоје да отму Косово и Метохију од Р. Србије и Србског народа).

5. Срби: отпор тероризму и васпостављању нацизма

Срби су поништили пакт који је Кнез Павле био потписао с Хитлером 25. марта 1941. г. Срби су се у оквиру регуларне, легитимне, Војске Краљевине Југославије у Отаџбини (ВКЈО) и у оквиру антимонархистичке револуционарне партизанске војске борили против нацизма и фашизма. Чинили су преко 90% војника и официра у ВКЈО све време и око 80 % партизанских бораца до 1943. г. Антинацизам је трајно опредељење Србског народа. На њему је сада да се супротстави обнављању нацизма у Европи - шиптарског нацизма на Косову и Метохији. Историјски задатак власти Р. Србије је да томе одговори.

II. ДЕЛОВАЊЕ ШИПТАРСКОГ РЕЖИМА У ПРИШТИНИ, КФОРА И ЕУЛЕКСА

1. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала

Република Србија је правни наследник Савезне Републике Југославије јер је правни наследник Државне Заједнице Србија - Црна Гора (ДЗСЦГ), која је правни наследник Савезне Републике Југославије. Сва права и обавезе СР Југославије су пренета на Р. Србију.

Највиши државни органи Републике Србије су прихватили 3. јуна 1999. године *Документ Ахтисарија* и Черномидина и 9. јуна исте године *Кумановски споразум* који је прихваћен, упркос херојском држању и народа и војске и упркос томе што је он значао делимичну војну предају /започету Милошевић-Холбруковим споразумом (октобра 1988.) потписаним супротно народној одлуци на референдуму марта 1988./ Кумановски споразум је прихваћен под НАТО претњом и уценом уништавања целе Србије. Зато је тај споразум нелегитиман према међународном праву. (Многи садашњи највиши државни функционери, међу њима председник Николић и први подпредседник Владе Вучић, су били и тада највиши државни функционери, а председник Владе Дачић је био у руководству тада владајуће странке СПС). Ти документи су саставни део правног система Р. Србије (Члан 16 и 4. став Члана 194 Устава) док се не пониште. Они треба да се ставе ван снаге јер су засновани на неистинитим оптужбама против Р. Србије и Србског народа да је спровођена репресија и бруталност над цивилним шиптарским становништвом, да су Срби извршили масакр 40 невиних шиптарских цивила у Рачку и да су приморавали Шиптаре на егзодус. Добровољно и слободно прихватање Кумановског споразума значи потврђивање оправданости НАТО агресије на Србију 1999. године. Кумановски споразум није добровољно и слободно прихваћен, већ је изнуђен оружаном претњом најмање 90 пута надмоћније војне НАТО формације од Војске Р. Србије. Кумановски споразум је супротан не само тадашњем и садашњем Уставу Р. Србије већ и Повељи УН. Власт уместо да се бори за ширење истине о свом народу и о својој земљи, она се повињава неистинама о њима. Резолуција Народне скупштине то прихвата.

Р. Србија је као члан УН обавезна да поштује *Повељу УН* и *Резолуцију 1244 УН*. И то су саставни делови правног система Р. Србије.

Та документа утврђују између осталог и следеће, што је сажето и поновљено у Резолуцији 1244 УН:

- *Да Савезна Република Југославија непосредно и проверљиво прекине насиље и репресију на Косову и да започне и заврши проверљиво повлачење у фазама са Косова свих војних, полицијских и паравојних снага према убрзаном распореду, са којим ће да буде синхронизовано размештање међународних снага безбедности на Косову.*

Ово су СР Југославија и Р. Србија у потпуности испуниле. Ради истине и правде треба да се напомене да нису ни СР Југославија ни Р. Србија вршили насиље и репресију над шиптарским цивилним становништвом, већ су легитимно покушавале да зауставе растуће насиље и репресију шиптарских терориста организованих у УЧК.

- *Договореном броју југословенског и српског војног и полицијског особља ће бити дозвољено да се врати на Косово да би обављали следеће функције:*

а) Везу са међународном цивилном мисијом и међународним снагама безбедности.

Ово су СР Југославија и Р. Србија у потпуности испуниле.

б) Обележавања/чишћење минских поља.

Ово су СР Југославија и Р. Србија извршиле.

в) Одржавање присуства на српским историјским локалитетима.

Владајући режим у Приштини то не дозвољава. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије имају дужност да захтевају да се то испуни, али се не залажу за то. Резолуција Народне скупштине (у даљем тексту: *Резолуција*) то не предвиђа.

- г) *Одржавање присуства на кључним граничним прелазима.*
Владајући режим у Приштини то не дозвољава. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се то испуни, али се не залажу за то. Резолуција то не предвиђа.
- *Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица.*
Владајући режим у Приштини то спречава. Наша власт не предузима ништа да се шиптарски терористи спутају у спречавању србских повратника да се врате у своје домове. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије су дужне да одлучно и истрајно захтевају да се то испуни у потпуности. Резолуција то не предвиђа.
- *Демилитаризовање УЧК.*
Уместо демилитаризовања УЧК, та терористичка организација је прерасла у шиптарске оружане снаге. КФОР и ЕУЛЕКС то прихватају. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се распусте шиптарске оружане снаге. Оне то не чине. Резолуција то не предвиђа.
- *Пуно поштовање суверенитета и територијалног интегритета СР Југославије, што се преноси сада на Р. Србију.*
Албански терористи, организовани у терористичкој организацији УЧК:
а) су прогнали стотине хиљада невиног србског живља ван Косова и Метохије после 10. јуна 1999. године, и то настављају да чине,
б) су поробили на Косову и Метохији невинне људе и у Албанији им живима вадиле органе, што потврђује и сама Карла дел Понте,
в) су уништили преко стотину србских цркава и манастира, и то настављају да чине,
г) су поробили србски недужан живаљ држећи га стално опкољеног и под претњама по живот, онемогућавајући му слободно кретање и слободан живот и рад,
д) су створили оружане снаге и под њиховом претњом су организовали успостављање режима у Приштини не поштујући Устав Р. Србије.
Тако противуставно успостављен режим у Приштини одбија да поштује Републику Србију и њен Устав. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају такво прерастање УЧК и тај став Приштине. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се и ова одредба Резолуције 1244 УН у потпуности спроведе. Оне то не чине. Резолуција (Народне скупштине) то не предвиђа.
- *Заштита и унапређење људских права.*
Шиптарски терористи под окриљем противуставног режима у Приштини спроводе непрекидан невиђен зулум и погром над србским живљем, и етничко чишћење Срба са Косова и Метохије. Кфор и ЕУЛЕКС то прихватају. Власти Р. Србије треба да захтевају да се то заустави. Резолуција то не предвиђа.

2. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије

Циљ, намера, мотив и суштина опредељења и деловања шиптарских терориста и, на њиховим злоделима над Србским народом и против Р. Србије заснованог режима у Приштини, јесте остваривање национално хомогене шиптарске државе на територији Р. Србије.

То је настојање да се обнови и прошири, под Хитлеровом заштитом створена, нацистичка шиптарска држава Велика Албанија и на територији Р. Србије. Ради тога, шиптарски терористи и режим у Приштини:

- Шире лажи о Србима и Р. Србији, оптужују Србе за недела која Срби нису учинили, распирују и развијају мржњу против Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 23, 25, 49 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Прогањају, протерују, превасходно Србе, а и невинне људе других националности, врше незапамћени терор над њима, пребијају их и у полицијском притвору, на верској и националној основи их ненаоружане убијају. Они делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 3, 5, 18, 19, 21, 23 - 28, 49 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Србе су довели у ропски положај у највећем делу Косова и Метохије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 5, 18, 19, 21, 23, 25 - 27 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Ономогућавају слободно кретање Србима. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 25, 39 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Спрећавају слободан повратак прогнаних Срба на своја имања, у своје домове. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 39 и 40 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Србима одузимају имовину и разарују им домове, уништавају србску породичну баштину. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 40, 58, 59 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Отпуштају Србе с посла из националистичких разлога. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 19, 21, 49, 60 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Користе терористичке методе, незаконито наоружавање, и оружана деловања ради поробљавања Срба и успостављања своје власти у Р. Србији, Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 18, 19, 21, 26 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Разарају србске цркве, манастире, гробља и друге србске националне духовне и материјалне вредности. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 18, 19, 21, 23, 43, 49, 58, 59, 89 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Узурпирају државну, јавну и приватну својину Р. Србије и Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 58, 59, 86, 89 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Пребијају младића да би га онеспособили да има децу јер му је отац Шиптар а мати Српкиња. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Члановима 1, 2, 18, 19, 21, 23, 49, 62 Устава Р. Србије). Резолуција прећуткује такве појаве.

- Постављају царинску контролу усред Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 2, 8, 82 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Руше целовитост правног поретка Р. Србије успостављајући другачији правни систем на Косову и Метохији. То је супротно Уставу Р. Србије (Члановима 4 и 194 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Разарају целовитост тржишта што је недозвољено Уставом Р. Србије (т. 6 Члана 97 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Ономогућавају одржавање слободних и равноправних избора на целој територији Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 18, 19, 21, 52, 54, 82 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Спречавају школовање србске деце по наставним плановима и програмима Р. Србије што је супротно Уставу Р. Србије (Члан 71 Устава Р. Србије). Резолуција то занемарује.
- Не признају државна документа Р. Србије, не признају њен суверенитет на целој њеној територији, користе сва средства и методе, непренебрегавајући злодела и злочине, да би уништили Р. Србију. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 5, 8, 97 Устава). Резолуција то прећуткује.
- Отворили су границу Р. Србије према Албанији за несметан улазак и усељавање страних држављана у Р. Србију без одобрења Републике Србије. То руши неповредивост границе Р. Србије, што је супротно Уставу Р. Србије (2. став Члана 8 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Настављају и распламсавају Хитлером заштићену нацистичку политику и деловање на територији Србије против Србског народа и његове државе. Циљ је да Шиптарски народ буде једини на што већој територији Србије (и других делова Балканског полуострва) и да се ради остварења тог циља Срби истребе. Они то јавно, слободно и с поносом говоре. И с пркосом изазивају власт Р. Србије. То је супротно Уставу Р. Србије и њеним основама (Преамбули, Члановима 1-3, 5, 8, 18, 19, 21, 23 - 27, 29, 40, 43, 49, 52, 58 - 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97). Резолуција то прећуткује.

КФОР и ЕУЛЕКС не само да то све прихватају, већ пружају подршку таквом деловању шиптарских терориста и режима у Приштини, и брутално користе оружану силу, кршећи потпуно своју мисију одређену Кумановским споразумом, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН, да би ономогућили Србима да остварују елементарна људска, грађанска и национална права у својој држави. Они тиме уништавају суверенитет Р. Србије, слободу и безбедност Србског народа на Косову и Метохији. Тиме делују и против Устава (Чланови 1,8, 18, 19, 21, 22 – 27, 39, 40) Р. Србије, Повеље УН и Резолуције 1244 УН. Резолуција то прећуткује.

III. НЕУСТАВНОСТ РЕЗОЛУЦИЈЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

1. Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције Народне скупштине

Почетак Резолуције гласи:

На основу члана 99. став 1. тачка 7. Устава Републике Србије и члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини („Службени гласник РС”, број 9/10),

Народна скупштина Републике Србије, на седници Првог ванредног заседања у 2013. години, одржаној 13. јануара 2013. године, донела је

РЕЗОЛУЦИЈУ

Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији

- 1. Народна скупштина Републике Србије, на основу Политичке платформе за разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини, утврђује основне принципе за политичке разговоре са представницима привремених институција самоуправе (ПИС) у Приштини:*

Резолуција Народне скупштине (и даље у овом тексту: *Резолуција*) о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији и 1. Члан Резолуције показују да је Резолуција намењена политичким разговорима са представницима *привремених институција самоуправе* (у овом тексту: *ПИС*) на Косову и Метохији. Њих је успоставио режим у Приштини насилничким оружаним средствима и терором супротно Уставу Републике Србије, Повељи УН (Преамбули, Члану 1, Глава 1, Члану 33 Глава 6) и Резолуцији 1244 УН (Преамбула) ради стварања једнонационалне шиптарске државе у постојбини Србског народа, у корену његове државности и духовности. Тиме се Резолуцијом прихвата да су представници ПИСа законити представници народа на Косову и Метохији, пре свега Шиптарског народа. Они то нису. Они нису изабрани на уставан и законит начин на слободним и равноправним изборима под јурисдикцијом Републике Србије. Резолуција дозвољава да се међу њима налазе и лица која немају држављанство Р. Србије, па чак ни законски одобрен боравак на територији Р. Србије - на Косову и Метохији. Зато су основна сврха, назив и намена Резолуције супротни Уставу Р. Србије и њеним темељима (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије).

Прихватањем да представници ПИСа буду законити представници народа на Косову и Метохији Резолуција поништава следећа одређења изложена у самој њеној Преамбули:

- Имајући у виду да Аутономна покрајина Косово и Метохија заузима централно место у политичком, економском, безбедносном, културолошком, идентитетском и духовном смислу за Републику Србију и њене грађане,*
- У жељи да оствари дугорочни државни и национални циљ – очување целovitости државне територије, суверенитета, економски развој, заштиту политичких, економских и безбедносних интереса Републике Србије на подручју Косова и Метохије, омогућавање бољег живота за све грађане приступањем Европској унији, демографски опоравак,*
- Полазећи од тога да свако решење, било општег или неког посебног питања, о привременом, прелазном или коначном статусу Косова и Метохије, о положају Срба у Покрајини или о заштити српског верског и културног наслеђа мора да буде у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених нација,*

- *Потврђујући ставове из свих резолуција, декларација и одлука Народне скупштине Републике Србије о Косову и Метохији и узимајући у обзир одлуке Генералне скупштине и Савета безбедности Уједињених нација о Косову и Метохији,*

Република Србија није прогласила окупацију Косова и Метохије, иако за то има потпуно право и све разлоге, као што показују ово излагање. Да је Р. Србија прогласила окупацију Косова и Метохије од стране шиптарских оружаних снага, подржаних и потпомогнутих снагама КФОРа и ЕУЛЕКСа, (а и неутемељеним одлукама Хашког трибунала), као што се доказује у овом допису, онда би:

- Република Србија била насилно приморана да прихвата разговоре с представницима ПИСа,
и
- Република Србија би била обавезна да огласи своју трајну борбу за ослобођење народа и територије Косова и Метохије од окупаторске власти.

Председник Труман, премијери Черчил и Стаљин нису преговарали с нацистичким вођама Борманом, Герингом, Кајтелом, и другима, већ им је суђено и осуђени су на смрт за нацистичке злочине.

Пошто Република Србија није објавила да је део њене територије - Косово и Метохија - под окупацијом, пошто су представници ПИСа незаконито изабрани и успостављени под окриљем противуставне шиптарске оружане силе, што је у супротности Уставу Р. Србије (напред показано), Повељи УН (њеној Преамбули и њеном Члану 1) и Резолуцији 1244 УН, и пошто КФОР и ЕУЛЕКС не извршавају обавезе из одредби Резолуције 1244 УН, зато Република Србија нема права да разговара са представницима ПИСа. Преговори са представницима ПИСа значи признавање њихове легитимности и легитимности аката («Устава» и «закона» шиптарске окупационе власти); прихватање да Р. Србија њима преноси свој суверенитет над Косовом и Метохијом. Зато је протвуставна основна намена Резолуције да се разговара и преговара са неуставним и незаконитим представницима ПИСа, односно Резолуција у целини је противуставна. Даље се показује противуставност и њених делова појединачно.

2. Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције. Обавеза Републике Србије

У 1. Члану Резолуције стоји под:

- а) Република Србија, у складу са међународним правом, Уставом и вољом грађана, не признаје и никада неће признати једнострано проглашену независност Косова.*

Чињеница да је Резолуција намењена разговорима са представницима ПИСа као легитимним представницима народа на Косову и Метохији, посебно Шиптарског народа, о важним државним питањима значи да власт Р. Србије њих прихвата као такве. Чињеница да Председник Николић и Влада прихватају Устав и закон, Владу, Скупштину и Председника Тачијева, УЧК и НАТО творевине назване «КОСОВА» значи да њу наша власт и Резолуција прихватају за легитимну творевину. Тиме је обезвређено и поништено претходно тврђење у Резолуцији под *а*). То је супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је уставно обавезна да не прихвати представнике ПИСа за законите преставнике народа. Она је уставно обавезна, као и на основу Резолуције 1244 УН, да обезбеди расписивање и поштено одржавање слободних и равноправних избора за покрајинске органе и органе локалних самоуправа у складу с Уставом Р Србије.

- б) *Циљ разговора је стварање услова за српску заједницу и све друге националне заједнице на Косову и Метохији, којима се гарантује сигурност и пуна заштита људских права. Влада Републике Србије захтеваће заштиту свих зајемчених права Србима на Косову и Метохији, право на повратак и имовинска права. Влада Републике Србије обавезна је да настави расветљавање судбине несталих лица и да прати судске процесе окривљених за почињено етничко насиље над Србима;*

Овај став предвиђа да се у Србији оснивају и раздвајају заједнице на националној основи. То је супротно Члану 1 Устава Р. Србије. Он јасно утврђује да је Република Србија држава Србског народа и свих грађана који у њој живе. Оваквим ставом Резолуција противуставно доводи Србски народ у његовој дедовини - на Косову и Метохији - у положај националне мањине под окупаторском шиптарском влашћу заснованом на неделима против Срба.

Задатак, на основу наведених докумената, власти Р. Србије је да обезбеди безбедан, миран и слободан живот свих држављана Р. Србије на њеној територији, значи и на Косову и Метохији, без њиховог раздвајања по националној, верској или другој основи, а што је чињено у нацистичкој Великој Албанији и сада под режимом из Приштине.

- в) *Влада Републике Србије се овлашћује да настави са имплементацијом већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини. Представници Републике Србије обавезују се да у наставку дијалога о решавању техничких и политичких питања са представницима ПИС у Приштини и представницима међународне заједнице будуће споразуме постижу у складу са ставовима и основним циљевима ове резолуције, настојећи да се са представницима ПИС у Приштини постигне свеукупни договор;*

Ниједна одредба Устава не дозвољава Народној скупштини да овако овласти Владу. Договори које је претходна власт постигла нису били слободно учињени договори у складу с Уставом. Они су противуставни (супротни су Преамбули, Члановима 1 – 3, 5, 8, 18, 19, 21, 39, 82, 86, 89, тачкама 1 – 13 Члана 97 Устава Р. Србије). Напред наведена документа обавезују власт Р. Србије да уставним и законским поступком поништи све противуставно прихваћене споразуме претходне власти.

- г) *Све надлежности које као резултат преговора буду поверене ПИС у Приштини биће потврђене уставним законом и пренете органима Аутономне покрајине Косово и Метохија, у складу са Уставом, законима и другим прописима Републике Србије;*

Овде се противуставно утврђује да ће се противуставно изабраним ПИС поверити разне надлежности. Тиме се ПИС још изразитије признаје за уставне институције супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).

- д) *Разговори са представницима ПИС у Приштини треба да дају допринос бољем животу грађана на Косову и Метохији, миру и стабилности и европској будућности Србије и региона;*

О противуставности разговора с представницима ПИСа је напред показано.

Успостављање услова за бољи живот народа на Косову и Метохији не може да се оствари с представницима ПИСа, већ мора да се одвија на потпуно уставан и законит, честит, начин, у складу с Уставом Р. Србије, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН.

Уставном суду је 13. јануара 2010. године био поднет предлог да Суд оцени *уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију* (http://www.istina-pravda-mir.info/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_02_06LTG_US_EUsve.225105914.pdf). У допису је показано да је тај акт противуставан. Пошто је тај доказ јавно изложен на претходној и адреси на Интернету и налази се у архиви Суда, зато се овде не понавља. У Закључку о њему Суд утврђује следеће 25. маја 2010. године под бројем ГУо-9/2010 (видети:

http://www.istina-pravda-mir.info/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_05_26US.13110952.jpg);

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а ни Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену и кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

Значи, поднета документација није званична правоснажна пријава Р. Србије за њено учлањење у Европску Унију. Природно, јер је нису прихватили ни држављани Р. Србија, чак ни Народна скупштина. Таква пријава може да буде поднета тек пошто држављани на референдуму тако одлуче (Чланови 1 и 2, 6. став Члана 203 Устава Р. Србије). Упркос свему томе, и садашња власт Р. Србије поставља као најважнији циљ укључење Р. Србије у ЕУ. И то под досадашњим околностима и условима, с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији. Ово је изразит пример како једна група људи, која заузме врховне државне положаје, одузима сувереност од суверена Р. Србије – од држављана Р. Србије - супротно Члану 2 Устава Р. Србије. Поред тога, Резолуција, ради противуставног укључивања Р. Србије у ЕУ, прихвата разговоре и очекује неки договор са представницима ПИСа супротно Уставу Р. Србије како је напред објашњено.

Власт Р. Србије је обавезна да заустави противуставно покренут процес учлањења Р. Србије у ЕУ под досадашњим условима и односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији.

Република Србија је обавезна и на основу свог Устава (Преамбуле, Чланова 1-3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије) и на основу прихваћених међународних докумената, договора и обавеза (Повеље УН, Кумановског споразума, Резолуције 1244 УН) да распише и поштено спроведе слободне и равноправне изборе за све своје држављане на целој својој територији, што значи и на Кос-

ову и Метохији. Покрајинске власти и представници локалних самоуправа тако изабрани су тада и меродавни и дужни да руководе животом народа на Косову и Метохији у складу и на основу тих докумената. Резолуција то не прихвата. Зато је Резолуција противуставна и тиме ништавна (2. и 3. став Члана 194 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је обавезна на основу тих докумената да захтева од КФОРа, ЕУЛЕКСа и од Савета безбедности УН да почну да у потпуности поштују и спроводе одредбе тих докумената, као и да она својим иступањима и деловањем даје пример њиховог поштовања и спровођења. За то јој није потребна Резолуција. Устав је обавезује.

- ђ) *Договори са представницима ПИС у Приштини треба да буду постигнути уз константан дијалог са представницима Срба са Косова и Метохије.*

Овиме се намеће Србима с Косова и Метохије да противуставне представнике ПИСа прихвате за законите представника народа Косова и Метохије, преваходно Шиптарског народа. То је против Устав Р. Србије (супротно Преамбули, Члановима 1 – 3, 18, 19, 23 – 25 Устава Р. Србије).

3. Неуставност осталих делова Резолуције

У 2. Члану Резолуције стоји:

2. *Представници Републике Србије ће кроз преговоре тежити изнајавењу споразумног и свеобухватног решења за Косово и Метохију. То решење мора да буде чврста основа за изградњу трајног мира и достизање пуне безбедности за све људе који живе на простору јужне српске Покрајине.*

Ово представља ниподаштавање почетка другог става Преамбуле и Члана 182 Устава Р. Србије. То показује неспособност, или досадашње одбијање, власти да изврши своје уставне обавезе одређене тим члановима. У извршавању тих обавеза власт је дужна да омогући да се демократски, кроз јавну расправу отворену свим држављанима Р. Србије, утврди предлог за суштинску аутономију Косова и Метохије, а не да се договара са противуставним представницима ПИСа. Потом да омогући народу да се о усвојеном предлогу изјасни на референдуму. Он треба да се поштено спроведе за све држављане Р. Србије слободно и равноправно на целој њеној територији што значи и на Косову и Метохији.

Члан 3 Резолуције гласи:

3. *Република Србија спремна је да учини додатне уступке ради превладавања тренутног стања у односима између српског и албанског народа. Истовремено, Република Србија није спремна да чини додатне уступке који би могли да доведу до угрожавања њених државних и националних интереса.*

Устав Р. Србије не дозвољава никакве уступке. Уступци које је учинила претходна власт су противуставни. Они су дубоко срозали безбедносну ситуацију Р. Србије и Србског народа и већине њених држављана. Устав Р. Србије даје велика права националним мањинама (Чланови 12, 14, 18, 19, 21, 22, 75 – 81). Она су већа него што обавезује Повеља УН.

Националне мањине у Р. Србији имају већа права него националне мањине у било којој другој европској држави. Таква права немају Срби у другим државама, укључујући и закониту шиптарску државу Албанију.

У овом Члану Резолуције се однос шиптарских терористичких група и противуставног режима у Приштини према Србском народу и Републици Србији поистовећује са односом Шиптарског и Србског народа у целини. То није дозвољено јер не одговара истини. Многи Срби и Шиптари су добро и поштено сарађивали и остваривали су добар људски и пословни однос. Србски народ се није непријатељски односио према Шиптарском народу.

Срби и Србија су пружали и пружили спасоносно уточиште од стаљинистичке диктатуре Енвера Хоџе многим Шиптарима и њиховим породицама. Добијали су на коришћење друштвене станове. Несметано и лако су стицали држављанство Р. Србије преко држављанства ФНРЈ/СФРЈ. Добијали су сва грађанска и политичка права. Слободно су неговали своју културу. Слободно су рађали, одгајали и школовали своју децу. Она су несметано одрасла и могла су да се образују заједно са србском децом. Србски наставници и професори универзитета су равноправно учили и оцењивали сву децу, без обзира на националност и Веру. Шиптарски наталитет у Србији је међу највећим у свету. Много је већи од шиптарског наталитета у Албанији. Доказ да боље живе у Србији него у Албанији.

Ове односе покушавају да униште шиптарски терористи и из њих проистекао шиптарски режим у Приштини. Он је изабрао и основао садашње ПИС и изабрао њихове представнике.

Није дозвољено да се недела терориста из једног народа приписују целом народу. То је против Устава Р. Србије (супротно Члановима 1, 19, 21, 23, 49, 81, тачки 2 Члана 97 Устава Р. Србије).

Члан 4 Резолуције поново даје првенство противуставном укључивању Р. Србије у ЕУ:

- 4. Република Србија приступа дијалогу са ПИС у Приштини свесна значаја који би постизање обострано прихватљивог решења за Косово и Метохију имало у контексту даље и убрзане интеграције читавог региона Западног Балкана у Европску унију.*

Власт поново, кроз овај Члан Резолуције, избегава да изврши своје уставне обавезе, а што је објашњено напред у разматрању Члана 2 Резолуције. Уместо убрзавања противуставног и насилног укључивања Р. Србије у ЕУ, власт треба да се усредреди на убрзано сређивање свеопште ситуације у самој Р. Србији. Уместо да разговара са представницима противуставних ПИСа и режима у Приштини, власт је обавезна да захтева поштовање свих напред наведених докумената и на основу њих да распише и поштено спроведе слободне и равноправне изборе за покрајинске органе и за органе самоуправних јединица на којима могу да учествују само држављани Р. Србије са Косова и Метохије. КФОР и ЕУЛЕКС су према Резолуцији 1244 УН и Повељи УН обавезни да то омогуће. Резолуција то не спомиње.

5. *Народна скупштина Републике Србије захтева од Владе да је редовно извештава о развоју догађаја, току разговора са представницима ПИС у Приштини у вези са Косовом и Метохијом, као и о спровођењу овде утврђених циљева, активности и мера за заштиту суверенитета, територијалног интегритета и уставног уређења Републике Србије.*

Напред је показано да су разговори с противуставним представницима ПИСа противуставни. Зато је и овај Члан Резолуције противуставан.

Власт противуставно обавезује у тачки 6 Резолуције:

6. *Ова резолуција и њоме утврђени правац, смернице и циљеви државне политике обавезујући су за све државне органе и организације и могу бити измењени једино новом резолуцијом Народне скупштине Републике Србије.*

Резолуција третира питања, нпр. укључивање Р. Србије у ЕУ, која захтевају промену Устава и налажу референдумско одлучивање о њима. Резолуција не само да омаловажава сувереност држављана Р. Србије, већ им је и одузима и поставља се изнад Устава. Резолуција је усвојена на недемократски начин. Народу није пружена могућност за јавну расправу о њој пре њеног усвајања. Такав однос Резолуције према Р. Србији, њеном Уставу и њеном народу је противуставан (Преамбула, Чланови 1 – 3, 5, 19, 21, 23, 25, 51, 54, тачке 1 – 6 Члана 97 Устава Р. Србије).

4. Суштина Резолуције

Резолуција се реторички, вербално, позива на Устав Р. Србије и наизглед обавезује преговараче на поштовање њеног Устава. Резолуција нема ни снагу ни важност коју има Устав. Сам Устав јасно одређује обавезе власти, те и преговарача у име Р. Србије. То само показује да власт до сада није успела, или није хтела, да извршава и спроводи у дело одредбе Устава Р. Србије, да није користила права и да није испуњавала обавезе које јој дају Устав Р. Србије, Резолуција 1244 УН и Повеља УН у заштити права Србског народа и Р. Србије. Та реторика истовремено скрива суштину Резолуције. Њена суштина је следећа:

- Резолуција утврђује признавање противуставно створених ПИСа за законито основане самоуправне институције, признаје терористички противуставно успостављену власт и режим у Приштини и признаје им статус законитости и уставности, што повезано с њиховом противуставном одлуком о отимању Косова и Метохије од Р. Србије и његовом противуставном проглашавању за самосталну шиптарску државу суштински значи и њено признавање,
- Резолуција обавезује све држављане Р. Србије да је поштују,
- Резолуција обавезује да се прихвати писмо с приложеном документацијом претходног председника Републике и претходног председника Владе Европској Унији као меродавна уставна и законита пуноважна пријава Р. Србије за учлањење у ЕУ под досадашњим условима ЕУ и с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији, и то без референдумске одлуке држављана Р. Србије за такаву пријаву. Ово се захтева упркос напред цитираног (у одељку VI) Закључка Уставног суда и Устава Р, Србије (Чланова 1 и 2, и 6. става Члана 203 Устава Р. Србије).

Суштина Резолуције је потпуно противуставна и супротна темељима Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије), што је доказано у горњем тексту.

Реторика Резолуције скрива суштинску уставну и законску обавезу власти. Власт усваја Резолуцију за основу свог деловања и обавезује сваког држављанина да је поштују и следи. Тиме одстрањује Устав као основни акт државе.

5. Неважност Резолуције у целини

Противуставност одредби Резолуције и њена противуставност у целини, што је напред доказано, је чине неважећом, те и необавезујућом (Члан 194 Устава Р. Србије). Сва иступања, сви договори и уговори власти Р. Србије учињени на основу Резолуције, који су супротни Уставу Р. Србије, су ништавни.

IV. НЕПОШТОВАЊЕ УСТАВА, ДЕМОКРАТИЈЕ, СЛОБОДЕ И СУВЕРЕНОСТИ ДРЖАВЉАНА

Предлог Резолуције се позивао на Платформу Владе Р. Србије. Текст Платформе је био скривен и од јавности и од народних посланика све до одвијања седнице Народне скупштине 12. јануара о. г. О предлогу Резолуције није била отворена јавна расправа. Седница је одржавана у Скупштини под великом њеном полицијском заштитом. Од кога и зашто?

Власт је забранила удружењу грађана „Никад граница“ да тог дана, пре почетка седнице Народне скупштине одржи протестан скуп. Већ само скривање текста Платформе и неотварање јавне дискусије о предлогу Резолуције су довољни и оправдани разлози да се, не само одржи протестан скуп, већ и да се одложи седница Скупштине.

Десетине полицијских ципова и велики број кршних полицајаца, сакривање Платформе од држављана Р. Србије и онемогућавање да се отвори јавна расправа и о Платформи и о Резолуцији, су нас вратили у доба 1945 -1988/2000. То је дубоко унижавање права и слободе држављана Р. Србије, омаловажавање европских демократских вредности и слободе, одузимање суверенитета од суверена Р. Србије који чине држављани Р. Србије, присвајање власти мимо воље грађана. Тиме се деловало супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, Члановима 1 – 3, 51, 54, тачки 2 Члана 97 Устава Р. Србије).

На предлог председника Републике Томислава Николића и Владе, Резолуцију је усвојила већина народних посланика упркос томе што је противуставна. Тиме су одузели сувереност од народа супротно 1. ставу Члану 2 Устава, присвојили су власт мимо слободно изражене народне воље супротно 2. ставу Члану 2 Устава, нису се повиновали Уставу делујући супротно 2. ставу Члана 3 Устава. Они делују супротно владавини права, начелима грађанске демократије и европским вредностима чиме крше Члан 1 Устава.

V. ЗАКЉУЧАК: ДРЖАВНИ УДАР, РАЗРЕШЕЊА И ИЗБОРИ

1. Државни удар

Усвајањем Резолуције супротне Уставу и постављањем Резолуције изнад Устава тако што се више не позивају на Устав, не делују на основу Устава и у складу с Уставом, већ усвајају противуставну Резолуцију за врховни документ државе, председник Републике Томислав Николић, Влада и већина народних посланика су изгубили легитимитет и извршили државни удар.

Ми, по Уставу, не бисмо смели да препознајемо Косово као некакву специфичну територију изван аутономије али смо у Резолуцији предвидели, рачунајући да ће нам грађани то одобрити кроз промене Устава, зато што су наши грађани спремни да се тај проблем једном коначно реши.

Председник Р. Србије Томислав Николић, март 2013. године

Овом својом изјавом заштитник Устава (према Председничкој заклетви у 4. ставу Члана 114 Устава Р. Србије) председник Републике Томислав Николић истовремено потврђује противуставност Резолуције и обавештава да су он, Влада и већина народних посланика тога свесни и то свесно урадили. Оно што он не показује јесте да ли је свестан да су и он и сви чланови Владе и сви народни посланици овог сазива Народне скупштине потпуно изгубили легитимитет и право да обављају врховне државне функције и да буду на тим врховним државним положајима. Ако су свесни тога, а не подносе оставке, шта то онда представља и како то онда њих карактерише? Ако нису свесни тога, онда које су то њихове способности и који су то њихови доприноси који оправдавају да су они још увек на врховним државним положајима? У било ком случају, они су свесно извршили државни удар.

2. Суверено државно иступање Републике Србије

Суочена са стварним стањем наметнутим потпуно неоправдивим НАТО бомбардовањем 1999. и њиме наметнутим, под оружаном претњом, Кумановским споразумом, који су довели до повлачења оружаних и полицијских формација Р. Србије са Косова и Метохије и до доласка и досадашњег остајања страних, и шиптарских терористичких, оружаних снага на Косову и Метохији, суочена с чињеницама да су те шиптарске снаге незаконито дигнуте на ниво и ранг шиптарске војске под окриљем и с подршком КФОРа и ЕУЛЕКСа, супротно Уставу Р. Србије, Кумановском споразуму, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН, и суочена са чињеницом да Савет безбедности дозвољава непоштовање његове Резолуције 1244, а опредељена за мирољубиве односе међу народима и државама и за мирнодопско решавање проблема, Република Србија је обавезна према свом народу да тражи од Савета безбедности да осигура примењивање свих одредби Повеље УН, његове Резолуције 1244 и поштовање Устава Р. Србије која је члан УН, и ради тога, да тражи да Савет безбедности без даљег одлагања:

1. омогући да се васпостави уставни суверенитет Републике Србије на Косову и Метохији,

2. да поштује и да обезбеди да је Косово и Метохија у суштини демилитаризована област Републике Србије,
3. да буду распуштене све неуставно и незаконито створене, без сагласности Р. Србије, шиптарске оружане (војне и полицијске) формације на територији Р. Србије – на Косову и Метохији,
4. да се свим прогнаним лицима и породицама осигура безбедан и слободан повратак у своје домове и безбедан живот на Косову и Метохији,
5. да се свим држављанима Р. Србије обезбеди слободно кретање на Косову и Метохији,
6. да се обезбеди јединствен правни поредак у целој Р. Србији према Уставу Р. Србије,
7. да се обезбеди јединствено тржиште у целој Р. Србији према Уставу Р. Србије,
8. да се обезбеди слободан развој предузетништва на целој територији Косова и Метохије и слободан промет робе између Косова и Метохије и осталих делова Р. Србије без икаквих царинских и других граница или сличних линија и пунктова,
9. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њене државне границе према Албанији, Македонији и Црној Гори са стране Косова и Метохије,
10. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њених духовних, културних и материјалних националних, државних и приватних вредности и имовине на Косову и Метохији,
11. да се сва страна лица, која су ушла у Р. Србију - на Косово и Метохију- и остала у Р. Србији без одобрења Републике Србије, да се обрате Р. Србији за одобрење привременог боравка или да се врате у државу чији су држављани,
12. да се, под јурисдикцијом Р. Србије и уз надзор и контролу УН, распишу и поштено одрже за све држављане Р. Србије с Косова и Метохије слободни и равноправни избори за органе аутономне покрајине Косово и Метохија и за органе локалних самоуправа,
13. да после конституисања тих органа они изнесу држављанима Р. Србије предлог Статута аутономне покрајине Косово и Метохија и да после двомесечне јавне дискусије, предложи Народној скупштини Статут аутономне покрајине Косово и Метохија у складу с Уставом Р. Србије, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН.

Резолуција нити предлаже нити спомиње овакво суверено иступање државе Републике Србије иако је на то обавезују не само њен Устав, Резолуција 1244 УН и Повеља УН, већ и сво историјско наслеђе Србског народа и србске државности, као и обавеза према садашњим и будућим генерацијама да им се обезбеди живот у слободи, у самосталној и независној србској држави, уз очување националних духовних, културних, и материјалних вредности, природних извора и богатства.

3. Државно суочавање с постојећом окупацијом и утврђивање основног државног циља

- Суочена са стварним стањем наметнутим терористичким деловањем УЧК и потпуно неоправдивим НАТО бомбардовањем Р. Србије 1999. год.,
- суочена и с њиме наметнутим Кумановским споразумом, чије су последице противуставно повлачење оружаних и полицијских формација Р. Србије са Косова и Метохије, потом долазак и досадашње остајање страних оружаних снага под чијом заштитом је настављено распламсавање шиптарских терористичких снага на Косову и Метохији,
- суочена с чињеницама да су те шиптарске снаге дигнуте на ниво и ранг шиптарске војске под окриљем и с подршком КФОРa и ЕУЛЕКСa, а супротно Уставу Р. Србије, Кумановском споразуму, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН,
- суочена са чињеницом да КФОРa и ЕУЛЕКСa делују супротно Резолуцији 1244 УН, Повељи УН и Уставу Р. Србије,
- суочена са чињеницом да је војна моћ Р. Србије несразмерно слабија од њихове на којој се заснива њихово одбијање да поштују наведена домаћа и међународна документа,

и

- и суочена с чињеницом да се на Р. Србију врши поново притисак да се одрекне Косова и Метохије, слободе и права свог народа тамо,

Република Србија објављује да је постојбина Србског народа, србске државности и србске духовности – Косово и Метохија, опет (после петовековне османлијске окупације и четворогодишње нацистичке, хитлеровски подржане, шиптарске окупације) под новом окупацијом. Ово је терористичка шиптарска окупација којом руководи НАТО уз подршку и заштиту КФОРa и ЕУЛЕКСa.

Република Србија, као језгро србске државности и државе Србског народа, утврђује и објављује да је основни њен задатак:

- васпостављање безбедности и слободе Србског народа и свих с њим у пријатељству живећих националних мањина у Р. Србији,
- васпостављање самосталности и независности србске државе на целој њеној територији, почевши од Косова и Метохије,
- заштита и очување србских националних духовних, културних, и материјалних вредности, природних извора и богатства.

Резолуција нити предвиђа нити спомиње овакав став Републике Србије иако је он заснован на њеном Уставу, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН.

Резолуција не исказује адекватно суочавање са насталом ситуацијом на Косову и Метохији нити јасно излаже њено решавање на основу Устава, Резолуције 1244 УН и Повеље УН.

Резолуција своју основу темељи на признавању представника ПИСа за уставне и законите представнике народа Косова и Метохије.

Резолуција утврђује као обавезујуће опредељење групе људи на врховним државним положајима за укључивање Р. Србије у ЕУ под садашњим условима ЕУ и са досадашњим ставом и односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Србији, а без уставно обавезне референдумске одлуке држављана Р. Србије за такво њено учлађење. И зато је она противуставна, као што је напред показано у целини и у детаљима.

Народна скупштина је, као врховни законодавни орган власти (Члан 98 Устава Р. Србије) обавезна да даје пример поштовања Устава. Та њена обавеза не зависи од броја потписника поднетог јој овде Захтева.

Народна скупштина има частан задатак, право и обавезу, да праведном одлуком о усвајању Захтева за разрешавање председника Томислава Николића и сваког члана Владе, и за расписивање општих избора на целој територији Р. Србије, заштити права и слободе држављана Р. Србије, да заштити и саму државу Р. Србију.

С поштовањем покретач и организатор јавног потписивања наведеног Захтева,

Београд, 8. април, 2013. год.

Др Љубомир Т. Грујић
Цона Кенедија 31/15
11070 Београд

ДОДАТАК:

1. Оригинални списак имена 468 потписника и потписница Захтева.

Овај документ је са својим додатком поднет данас, уторак, 9. април, 2013. године, у 12:30.